

רגעים על הבמה

מאת מיכה נס

כאן מופיע אלוהי הבמה הטוב, זה שתמיד מסדר את הכל בזמן ההופעה (ראותו אחד, שתמיד גם מבלבל את היוצרות בחזרות), ומישר את ההדורים.

אנו ממשיכים לפה-הדהדה. ריח הדיאודורנט שלה משתלב בריח הזיעה ומעורר בי רצון להשתעל. אני מרגיש שגודוד נמלים זוחל לי באף. אני מסתתר מאחורי גבה, ובתנועה אבירית מצליח להנוק את השיעול. היא נמוגה אל עבר הקלעים ואני נשאר לבד על הבמה.

משאת-נפשו של כל רקדן – הסולו! לתת הכל, להסחף לגמרי. בטייץ ההדוקים אני מרגיש יותר מעירום. הקהל חודר לכל נייע של שריר בגופי. האקסביזיוניסטיות הרקדנית שבי זוכה בסיפוק מירבי.

מה לעזאזל רצה הכוריאוגרף להגיד בתנועות האלה? זה אוסף של תרגילים, שכל קשר ביניהם מקרי בהחלט, שנוצר משבריר שניה בסטודיו. נסיון לתת צורה תנועתית לקצב ולמלודיה של המוסיקה. מה יוצא ממני ועובר לאנשים האלה באולם, שקראו את תיאור הריקוד בתוכנית, ושאינן שום קשר בינו לבין האמת הקטנה שלי?

ליצור קשר, לרתק את הקהל באגו הפרטי, כל שעות הלימוד, התחושות, הצבעים והמוסיקה, הנופים, ספרות ופילוסופיה מוקרן דרך סדר מסתורי אל המפלצת בעלת מאות הראשים שם. התרוממות-רוח, ריחוף על גלי האקסטזה, מול הפשט הפיסי שבחיים.

לפעמים, תוך כדי ריקוד, נדמה לי, כי אני רואה את עצמי כאילו מבפנים, כאילו דרך מראה של קרני רנטגן, המודדות את הגוף הפיסי וחושפות את האישיות האמיתית שלי.

הכל מהיר מדי ואני לא מספיק. אני מוכרח לזכור לנשום בקטע של הקפיצה, אך פיספסתי. צריך לתקן את זה בפירואט. זה עבר, הכל זורם כל כך במהירות. אני מרגיש את השריר, הוא נתפס. איך אפשר לעמוד בפווה הנוראית הזאת כל כך הרבה זמן?

לבסוף מחיאות-הכפיים, הזיעה ניגרת, הנשימה המהירה כבדה. כל המאמץ הזה. ועוד חייבים לחייך לקהל המריע. גם אם הוא לא כל כך מריע. התשוואות מתגברות, אתה מסמיק ושונא את הכוכב הקוצר את כל זרי הנצחון.

ואני עוד מיישר את הקפלים הסמויים מהטייץ, מהדק אותו לגופי החם, הלוהט, המתוח כמיתר לפני היריה.

אני מישר את הקפלים הסמויים מהטייץ, מהדק אותם לגופי החם, הלוהט, המתוח כמיתר לפני היריה. מוסיקת הפתיחה כבר מתנגנת. הבמה חשוכה, אך אני יודע שעל המסך הופיעו כבר אלומות אור ראשונות. המסך מתחיל לזוז. את גופי תוקפת תחושה מוזרה וייצר עצום לרוץ לשירותים. אני מודד בדמיוני את המרחק ואת הזמן ויודע שלא אספיק. ואז הושך – איני זוכר כלום.

מוכרח למצוא מישהו שיזכיר לי את הצעד הראשון, או לפחות באיזו רגל להתחיל. אך הזמן נעלם וה"קיר" שלי מגיע במהירות. זהו, כמו בהמראת מטוס בשניות לפני שהגלגלים ניתקים מן האדמה. נסחף על גלי המוסיקה. המנגינה והקצב עושים את שלהם והתנועות זורמות מהגוף המתוכנת היטב. שנים של פלייה, בטמונים, פירואטים ו'טה. הכל פורץ בשטף, אתה על הבמה!

העיניים נעוצות בכ קרות, מרוחקות. פנסי התאורה צורבים, מיבשים את הזיעה הקרה ומוחקים את הבלקאאוט. תחושה נפלאה של שכרון, הריקוד כאילו נרקד מעצמו. אני והקהל. הקהל פתאום אני מגלה שאיני לבד על הבמה, כחיה מאולפת שאומנה לבצע את התרגיל. באולם יושב גם הבלט-מייסטר, ועטו רושם הערות. אישם אתה מתחיל להיות מודע לכך. ואז אתה חש נפילה נוראית. הקהל הזה צמא לטכניקה. מגיב לזוכיות הצבעוניות של הקפיצות והפירואטים. עוד מעט ויזרוק לך בוטנים בצורת מחיאות-כפיים.

ואז מגיע הקטע של שילוב הצ'לו עם הכינור, האדג'יו. שטפון נורא של רגשות ליריים. אני רוצה לבכות עם המנגינה, ללוש כל תנועה כמו סבתא הלשה חלה לשבת. אני מנסה להגיע למקסימום, למלא כל תנועה אף מעבר ליכולתי הפיסית. אלא שהגוף לא פועל מעצמו, אלא נלחם. הוא דולה מבפנים עוצמה, הבעה דקה, רגישה, שברירת. אז הגופניות מחזירה אותך לעולם המציאות. הבאלאנס! אני שבוני של שיווי המשקל. לעולם הרגשות והרוח פורץ ההכרח לבצע. להשאר על רלווה, להחזיק את הפאסה עוד שניה לפני סיום הפירואט, ולגמור בחמישית נקיה. הצורך להיראות רקדן: שיער מתוח, הבעה של מדונה, תנועתו של החתול.

עתה אני מבחין בעיני הפרטנרית. הבעה של פחד נורא. אני אומד את המרחק בינינו וברור לי, שלא אצליח לתפוס אותה בסיום הקפיצה, אם לא אתרחק במהירות. אבל שם זוחלות ה"קורדהבלט", שלעולם לא במקומן הנכון.

יש לי שני סיבובים על-מנת להתרחק, ואני תפילה שלא אתקל ברגל בלתי-מזוהה. היא קפצה לפני הזמן ובדרך פלא נחתה לתוך זרועותי. בגלל הזיעה החליקה וכמעט שנפלה לי. אבל